പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്?

അലക്സിയോസ് മാർ തേവോദോസ്യോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ

കർത്താവിൽ നമ്മുടെ വാത്സല്യ മക്കളെ, മതത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന എല്ലാവരും പ്രാർത്ഥനയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ ഒരുപോലെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ ചിന്താശീലന്മാരും, അസ്തിത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുമായ സകലരും മതത്തിനു പ്രഥമസ്ഥാനം കല്പിച്ചുപോരുന്നു. മതം കൂടാതെ ലോകത്തിനു പുരോഗമനം സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഒഴികെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഏവരും വിശ്വസിക്കുകയും തദനുസരണമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഉൽസുകരായി കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മതത്തിനു മാത്രമേ മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കി തീർക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. മതം എന്നതു സ്രഷ്ടാവും സൃഷ്ടിയുമായുള്ള അഥവാ ദൈവവും മനുഷ്യനുമായുള്ള സംസർഗ്ഗ ബന്ധമാണ് (Religion is the bond of Union between God and Man). ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രപിതാവായ മഹാത്മജി ഇന്ത്യൻ ജനതയ്ക്കു നൽകിയ പ്രചോദനം മതവിശ്വാസത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും കൂടിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തിയിൽ ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്രമമായ പ്രാർത്ഥനായോഗങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയാത്തവർ ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ആദ്ധ്യാത്മികമായ പരാശക്തി സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമായിട്ടാണ് പ്രാർത്ഥനയെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത്. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് എന്തിനാണ് എങ്ങനെയാണ് എന്നു നാം ധരിച്ചിരിക്കണം.

1. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു ഭിക്ഷക്കാരനെപ്പോലെ ദൈവത്തിൽനിന്നു എന്തെങ്കിലും പിടുങ്ങി വാങ്ങുന്നതിനല്ല

പ്രാർത്ഥന എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം പ്രകർഷേണ അർത്ഥിക്കുക, അഥവാ യാചിക്കുക എന്നത്രെ. ബഹുഭൂരിപക്ഷം ആളുകളുടേയും സങ്കല്പം നമുക്കാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ദൈവത്തോടു ചോദിച്ചു വാങ്ങിക്കുക എന്നതാണു പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്നത്രെ. നമുക്കാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം നമ്മുടെ പിതാവായ ദൈവത്തോടു ചോദിച്ചു വാങ്ങിക്കുവാൻ നമുക്കവകാശമുണ്ട്. അപ്പം തരണേ! ചോറു തരണേ! അപ്പച്ചനെ രക്ഷിക്കണമേ! അമ്മച്ചിയെ രക്ഷിക്കണമേ! എന്നിപ്രകാരമുള്ള കുട്ടികളുടെ നിർമ്മലമായ അഭ്യർത്ഥന ഒരിക്കലും ഗർഹണീയമല്ല. പൈതങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ ഈ വിധത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശീലനം ലഭിക്കുന്നതും വിഗണിക്കത്തക്കതല്ല. എന്നാൽ അപ്പവും ചോറും കളിക്കോപ്പുകളും ചോദിക്കുമ്പോഴൊക്കെ തരുന്ന ഒരു Christmas Father അല്ല ദൈവം എന്നു നാം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ അല്ലറ ചില്ലറ കാര്യങ്ങളിൽപോലും താൽപര്യപ്പെട്ട് നമ്മെ കരുതുകയും പോറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണനായ ഒരു പിതാവാണു ദൈവം. നമ്മുടെ ആത്മികവും, ലൗകികവുമായ എല്ലാ നന്മകൾക്കും ആവശ്യമായവ നൽകുന്നവനാണ് സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവ്. എന്നാൽ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന അതേ രീതിയിൽ നമ്മുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം മറുപടി നൽകുന്നവനല്ല സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണനായ ആ പിതാവെന്നും നാം ധരിച്ചിരിക്കണം. പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക്, ഉവ്വ് എന്നും, ഇല്ല എന്നും ഉത്തരമുണ്ട്. ഈ ഉത്തരങ്ങൾ രണ്ടും ശരിയാണ്, ആവശ്യമാണ്, അഭിലഷണീയവുമാണ്. തന്റെ തിരുനാമമഹത്വത്തിനു അനുയോജ്യമല്ലാത്ത യാതൊരു മറുപടിയും താൻ നൽകുകയില്ല. ആ തരത്തിലുള്ള മറുപടി ലഭിക്കുമെന്നു നാം പ്രതീക്ഷിക്കുകയും അരുത്.

നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ കേവലം ഒരു യാചകന്റെ പ്രാർത്ഥനപോലെ ആയിരിക്കരുത്. ഒരു ധർമ്മക്കാരൻ വീട്ടിലെത്തിയാൽ 'അമ്മാ എനിക്കൊരു ചക്രം തരണമേ! ഉരി അരി തരണമേ! കുറച്ചു കഞ്ഞി തരണമേ!' എന്നിപ്രകാരം ചോദിക്കുകയും, യാചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി കാണാം. ഇപ്രകാരമുള്ള യാചനകളിൽ സർവപ്രധാനമായി ധ്വനിക്കുന്നത് തരണേ! തരണേ! അഥവാ കിട്ടണമേ! എന്നുള്ളതാണ്. ഇതിനാണു തെണ്ടക്കാരന്റെ പ്രാർത്ഥന എന്നു പറയാവുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ പ്രകൃതം തന്നെ (The very Nature of God) വാങ്ങുക, വാങ്ങുക (get get) എന്നുള്ളതല്ല, എന്നാലോ കൊടുക്കുക, കൊടുക്കുക, (give give) എന്നുള്ളതാണ്. അതായത് ആരെ ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്നുവോ അവനെപ്രതി തന്നെത്തന്നെ മുഴുവനായും നിരന്തരമായും പൂർണ്ണമായും ഒഴുക്കിക്കൊടുക്കുന്നവനാകുന്നു താൻ (God is one who gives himself fully, completely and eternally away to the object or the Person whom He loves).

2. പ്രാർത്ഥന സ്വാർത്ഥപരമായിരിക്കരുത്

പ്രാർത്ഥന യാതൊരു കാരണവശാലും സ്വാർത്ഥപരമായിരിക്കരുത്. നമ്മുടെ കർത്താവ് നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്വർഗ്ഗസ്ഥ പ്രാർത്ഥനതന്നെ ആരംഭിക്കുന്നത് "സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ" എന്ന വാക്യത്തോടുകൂടെയാണ്. 'സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ എന്റെ പിതാവേ!' എന്നു സംബോധന ചെയ്യുവാനല്ല താൻ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. "ദിനംപ്രതിയുള്ള അപ്പം ഞങ്ങൾക്കു തരേണമേ, ഞങ്ങളുടെ കടക്കാരോടു ഞങ്ങൾ ക്ഷമിച്ചതുപോലെ ഞങ്ങളുടെ കടങ്ങളും പാപങ്ങളും ഞങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കണമേ. പരീക്ഷയിലേക്കു ഞങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിക്കരുതേ. പിന്നെയോ ദുഷ്ടനിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളേണമേ." നമ്മെ താൻ പഠിപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥനയിൽ ഞങ്ങൾ എന്ന പദം താൻ ഉപയോഗിച്ചതു അർത്ഥസമ്പൂർണ്ണമാണ്. ഈ മാതൃകാപ്രാർത്ഥന ഒരു കുടുംബപ്രാർത്ഥനയാണ്. സഭയാകുന്ന കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളാകുന്ന നാം ഓരോരുത്തരും അന്യോന്യം ബന്ധിതരും, ഒരുത്തനുവേണ്ടി ഒരുത്തൻ പ്രാർത്ഥിപ്പാനും, ജീവിപ്പാനും കടപ്പെട്ടവരുമാകുന്നു എന്നത്രെ നമ്മുടെ കർത്താവ് ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥന കേവലം സ്വാർത്ഥപരമായിരിക്കരുത് എന്നുള്ള പ്രബോധനവും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

നമ്മിൽ പലരും "എനിക്കതു സാധിച്ചുതരണേ; ഇതു സാധിച്ചുതരണേ! ഈ വർഷത്തെ സർവകലാശാലപരീക്ഷയിൽ, ഞാൻ ജയിക്കണമേ!" എന്നിപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ദൈവതിരുവിഷ്ടമാണെങ്കിൽ മാത്രം അതു സാധിക്കണമേ! ഇതു സാധിക്കണമേ! എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള മറുപടി ലഭിക്കാതെ വന്നാൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന പതിവുതന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരും ഒരു സമയം ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം തന്നെ വിട്ടുകളയുന്നവരുമായ ആളുകൾ ഉണ്ട്. സുപ്രസിദ്ധയായ മിസ്സിസ്സ് ആനി ബസന്റിനെ കുറിച്ചു നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു പാതിരിയുടെ ഭാര്യയായിരുന്ന അവർക്ക് ഒരു കുട്ടി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നു തോന്നുന്നു. ആ കുട്ടിക്കു കഠിനമായ രോഗം പിടിപെട്ടു. ഈ കുട്ടിയുടെ രോഗം മാറി അതു സുഖപ്പെടേണമേ എന്നു അവർ നിർബന്ധമായി പ്രാർത്ഥിച്ചുപോന്നു. എന്നാൽ സംഗതിവശാൽ കുട്ടി മരിക്കയാണുണ്ടായത്. അന്നുമുതൽ അവർ ക്രിസ്തുയേശുവിലുള്ള വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിച്ച്, കാലാന്തരത്തിൽ ഒരു theosophist ആയി മാറുകയാണുണ്ടായത്. അതിന്റെ കാരണം അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു അവർ അർഹിച്ച രീതിയിലുള്ള മറുപടി ലഭിച്ചില്ല എന്നതാണ്. അവരുടെ പ്രാർത്ഥന കേവലം സ്വാർത്ഥമായിരുന്നു എന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ലല്ലോ.

ആത്മികമോ, ലൗകികമോ ആയ അനുഗ്രഹങ്ങളും, ദാനങ്ങളും സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവിൽ നിന്നു തന്റെ മക്കളാകുന്ന നാം ചോദിച്ചുവാങ്ങണമെന്ന് താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തന്നെ താൻ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. താൻ കല്പിക്കുന്നു: "ചോദിക്കുവിൻ, നിങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെടും, മുട്ടുവിൻ നിങ്ങൾക്കു തുറക്കപ്പെടും, അന്വേഷിപ്പിൻ നിങ്ങൾ കണ്ടെത്തും." ഇതിൽ നിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്, നിർബന്ധമായും, മുട്ടിപ്പായും ഏതൊരു സംഗതിക്കുവേണ്ടിയും നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം എന്നാണ്. പക്ഷേ "പിതാവേ! തിരുവിഷ്ടമാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇതു നിർവ്വഹിക്കപ്പെടാവേ!" എന്നുള്ള അഭ്യർത്ഥന കൂടെ ചേർത്തുവേണം നാം പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഗതസമേനിലെ പ്രാർത്ഥന ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: "പിതാവേ! കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ കാസാ എന്നിൽ നിന്നു നീക്കേണമേ! എങ്കിലും, എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല, നിന്റെ ഇഷ്ടം തന്നെ."

3. നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സു മാറ്റുന്നതിനോ തന്റെ കോപം ശമിപ്പിക്കുന്നതിനോ അല്ല

ദൈവം നിഷ്ഠൂരനോ, ക്രൂരനോ ആയ ഒരു സ്വേച്ഛാധിപതി (Tyrant) അല്ല. ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നവണ്ണം സംഹാരരുദ്രനായ ഒരു മൂർത്തിയുമല്ല. തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തിയോ, തനിക്കു കൈക്കൂലി കൊടുത്തോ, വിലപേശൽ നടത്തിയോ, തന്നെ പ്രസാദിപ്പിച്ചോ കാര്യം നിർവഹിക്കപ്പെടാവുന്നവനല്ല ദൈവം എന്നു നാം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഒരിക്കൽ ഒരു ഹൈന്ദവ മനുഷ്യൻ നമ്മെ വന്നു കാണുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം യോഗ്യനും, പരോപകാരതൽപ്പരനും, ക്രിസ്ത്യാനികളോടു വളരെ അനുഭാവമുള്ളവനും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവത്തിൽപെട്ട ഒരു കാര്യം നമ്മെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അത് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. "തിരുമേനി! എന്റെ ഒരു മകൾക്ക് പ്രസവവേദന ആരംഭിച്ചു. അനേകം മണിക്കൂറുകൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും പ്രസവം നടന്നില്ല. വേദന അധികരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ വല്ലാതെ വിഷമിക്കുകയും സങ്കടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഡോക്ടറുടെ പേർക്ക് ആളയച്ചു, അദ്ദേഹം വരുന്നതിനു താമസം നേരിടുന്നു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ അമ്പലത്തിൽ ചെന്നു കോപത്തോടും ദുഃഖത്തോടും കൂടി 'കൃഷ്ണാ! നീ എന്നെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നുവോ' എന്നു കൃഷ്ണന്റെ പ്രതിഷ്ഠയുടെ നേരേ നോക്കി പറഞ്ഞു. ഡോക്ടർ വരുന്നതിനു മുമ്പ് പെണ്ണിന്റെ പ്രസവം കഴിയുകയും ചെയ്തു." ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുത്തി കാര്യം നേടിക്കൊള്ളാമെന്ന് ഈവിധം വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യയും കുറവല്ലെന്നു നിങ്ങൾ ധരിക്കുമല്ലോ.

"എനിക്ക് ഈ കാര്യം സാധിക്കണം അതിലേക്കു ഞാൻ ഒരു മൂന്നിന്മേൽ കുർബാന ചൊല്ലിച്ചുകൊള്ളാം. പുതുപ്പള്ളി പള്ളിയിലോ, പരുമല പള്ളിയിലോ, ഇന്ന ഇന്ന നേർച്ചകൾ നടത്തിക്കൊള്ളാം" എന്നിങ്ങനെ നേർച്ചകൾ നേരുകയും, വഴിപാടുകൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആളുകളും നമ്മുടെയിടയിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ഉടയതമ്പുരാനെ ഈ വിധത്തിൽ പ്രസാദിപ്പിച്ചോ തനിക്കു കൈക്കൂലി കൊടുത്തോ കാര്യം സാധിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന മിഥ്യാബോധക്കാരും നമ്മുടെയിടയിൽ കുറവല്ല. നേർച്ചകാഴ്ചകൾ കൊടുക്കുകയും, വി. കുർബാന ചൊല്ലിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നത് ഒരിക്കലും തെറ്റല്ല; അതാവശ്യമാണ്; അഭിലഷണീയവുമാണ്. ഇതെല്ലാം ഒരു കൈക്കൂലി എന്ന വിധത്തിൽ നിർവഹിക്കപ്പെടരുതെന്നു മാത്രം. വി. കുർബാന വഴിയായും, പരിശുദ്ധന്മാർ മുഖാന്തരമായുമുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന തികച്ചും ആദരണീയവും ഫലപ്രദവുമാകുന്നു. 'ദൈവമെ! നിന്റെ തിരുവിഷ്ടപ്രകാരം തിരുനാമ മഹത്വത്തിനു ചേർന്നതാണെങ്കിൽ മേൽപ്പറയപ്പെട്ടവരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത മൂലം ഈ കാര്യം നിർവഹിക്കപ്പെടണമെ!' എന്നു നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന മറുപടി അനുകൂലമാകട്ടെ, പ്രതികൂലമാകട്ടെ, തിരുസന്നിധിയിൽ നമുക്കു സമർപ്പിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ അഭ്യർത്ഥന ഇതു മാത്രമാണ്. നേർച്ചക്കാര്യം സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിർവഹിക്കാത്തവരുമുണ്ട്. ഇതു ദൈവവുമായുള്ള വിലപേശലോ, കൈക്കൂലി ഏർപ്പാടോ, ശുപാർശയോ ആണെന്നു ധരിക്കുന്നതു കേവലം മൗഢ്യമാണ്.

ദൈവം സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണനായ നമ്മുടെ പിതാവാണ്. തനിക്കു മാറ്റം വരുന്നവനല്ല, മാറ്റം വരുത്തപ്പെടാവുന്നവനുമല്ല. പിതാവ്, എന്ന നിലയിൽ താൻ നാമെല്ലാവരേയും ഒരുപോലെ സ്നേഹിക്കുന്നവനും, നമ്മെ കരുതുന്നവനുമാകുന്നു. ഏറ്റം വലിയ പരിശുദ്ധനേയും, ഏറ്റം വലിയ ദുഷ്ടനേയും, താൻ ഒരുപോലെയത്രേ സ്നേഹിക്കുന്നത്. ദുഷ്ടന് തന്റെ സ്നേഹം അർഹിക്കുന്നതിനുള്ള ആത്മീയമായ പക്വതയും വിശാലതയും ഇല്ല. എന്നാൽ

പരിശുദ്ധന് ഈ പക്വതയും വിശാലതയും ധാരാളമായിട്ടുണ്ട് എന്ന വ്യത്യാസമേയുള്ളു. ദൈവത്തിന് ഒരുകാലത്തും പക്ഷപ്രതിപക്ഷമില്ല. ഈ കാരണത്താൽ നാം പരപ്രേരണ ചെലുത്തി ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സിനെ മാറ്റേണ്ടതില്ല, മാറ്റുവാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല. അവൻ തന്റെ എല്ലാ മക്കളോടും ഒരുപോലെ അനുഭാവമുള്ളവനാകുന്നു (He is always well disposed to all his children). ആകയാൽ നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സു മാറ്റുന്നതിനോ, ശുപാർശ ചെയ്തു തന്നെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിനോ, തന്നെ ഭയപ്പെടുത്തി കാര്യം നേടുന്നതിനോ അല്ലെന്നു സുവ്യക്തമാണല്ലോ.

4. നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സു മാറ്റുന്നതിനല്ല, നമ്മുടെ മനസ്സു മാറ്റുന്നതിനാണ്, മാറ്റം ഭവിക്കേണ്ടതു ദൈവത്തിലല്ല നമ്മിലാണ്

നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു നമ്മുടെ ഇഷ്ടം ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വിധേയമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനാണ്. ദാനധർമ്മം, അന്യരെ സ്നേഹിക്കുക, സഹായിക്കുക, സൽപ്രവർത്തികളിൽ തല്പരരായിരിക്കുക, യോഗ്യമാംവിധം വി. കുർബാന അനുഭവിക്കുക, ആദിയായ സകല ആത്മീയപരിശീലനങ്ങളുടേയും, സർവ്വപ്രധാനമായ ഉദ്ദേശ്യം നമ്മുടെ മനസ്സിനേയും, ആഗ്രഹത്തേയും, ഇഷ്ടത്തേയും, നമുക്കുള്ള സകലരേയും, സകലത്തേയും, ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വിധേയമാക്കിത്തീർക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. സർവ്വപ്രാർത്ഥനകളുടേയും രത്നച്ചുരുക്കം, "ദൈവമെ! നിന്റെ തിരുവിഷ്ടം എന്നിലും, മറ്റുള്ളവരിലും, ഒരുപോലെ കാലത്തും, അകാലത്തും നിർവഹിക്കപ്പെടണമെ" എന്നുള്ളതാണ്. നമ്മുടെ കർത്താവ് നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചതും "നിന്റെ തിരുവിഷ്ടം സ്വർഗ്ഗത്തിലെപ്പോലെ ഭൂമിയിലും, ചെയ്യപ്പെടേണമെ" എന്നാകുന്നുവല്ലോ.

"ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു ഇറങ്ങിവന്നതു എന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുവാനല്ല, എന്നാലോ, എന്നെ അയച്ചവന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുവാനാകുന്നു" എന്നു നമ്മുടെ കർത്താവ് തന്റെ ആഗമനോദ്ദേശ്യം വെളിവാക്കുന്നു. ഗതസമേനിലെ തന്റെ ഉഗ്രമായ മനോവ്യഥയുടെ അവസരത്തിലും താൻ പ്രാർത്ഥിച്ചത് "പിതാവേ! കഴിയുമെങ്കിൽ ഈ കാസാ എന്നിൽനിന്നു നീക്കേണമെ! എങ്കിലും എന്റെ ഇഷ്ടമല്ല. നിന്റെ ഇഷ്ടം തന്നെ" എന്നത്രെ. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പരമമായ ഉദ്ദേശ്യം ദൈവതിരുവിഷ്ട നിർവഹണം മാത്രമാകുന്നു. പുണ്യവാന്മാരുടെ നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനയും, ആഗ്രഹവും, ഇതു മാത്രമായിരുന്നു.

വി. അഗസ്തീനോസിന്റെ മാതാവായ വി. മോണിക്കാ, വഷളനായ തന്റെ പുത്രന്റെ മനസ്സുതിരിവിനുവേണ്ടി അനേക വർഷങ്ങൾ നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, കണ്ണുനീരൊഴുക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. തന്റെ മാതാവിന്റെ വാക്കുകളെ നിഷേധിച്ച് റോമാനഗരത്തിലേക്കു പോകുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. മാതാവ് കഴിവുള്ള സകല തടസ്സങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചു. മാതാവിനെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ഒരു വഞ്ചന അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചു. മാതാവോടൊന്നിച്ച് കടൽതീരത്തുള്ള ഒരു പള്ളിയിലെത്തി മാതാവിനോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "അമ്മ ഈ പള്ളിയിലിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുക, ഇന്നു റോമിലേക്കുള്ള കപ്പലിൽ പോകുന്ന ഒരു സ്നേഹിതനെ യാത്രയയച്ചിട്ട് ഞാൻ മടങ്ങിവരാം." ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞ് അമ്മയെ കബളിപ്പിച്ചിട്ട് ആ കപ്പലിൽ കയറി അദ്ദേഹം റോമിലേക്കു പോവുകയാണുണ്ടായത്. നേരം വളരെ രാത്രിയായിട്ടും, മകൻ വന്നെത്തായ്കയാൽ അവൾ കബളിപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നു മോണിക്കായ്ക്കു മനസ്സിലായി. ആ രാത്രി മുഴുവൻ ഉറക്കിളച്ച് 'പിതാവേ! തിരുവിഷ്ടം മാത്രം നിർവഹിക്കപ്പെടണമേ!' എന്നാവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് മോണിക്കാ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

മാതാവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലമായിട്ടും മറ്റും മനസ്സ് തിരിഞ്ഞ അഗസ്തീനോസ് പിൽക്കാലത്ത് അറിയപ്പെട്ടുവന്നത് "പുണ്യവാന്മാരിൽ പണ്ഡിതനും, പണ്ഡിതന്മാരിൽ പുണ്യവാനും" എന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രാർത്ഥനയിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 'ജീവിക്കുന്നതിനു അർഹമായ ഒരു സംഗതി മാത്രമേയുള്ളു; അത് ദൈവതിരുവിഷ്ട നിർവ്വഹണം മാത്രമാണ്' (There is only one thing worth living for, namely the doing of the will of God). നാം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് ദൈവതിരുവിഷ്ട നിർവഹണം നമ്മിൽ സാധിതപ്രായമാകുക എന്ന സർവപ്രധാനമായ ഏക ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ആയിരിക്കണം എന്നതു മേൽപറയപ്പെട്ട സംഗതികളിൽ നിന്നു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ലല്ലോ.

5. പ്രാർത്ഥന ശ്വാസോച്ഛ്വാസംപോലെ അനുപേക്ഷണീയമാകുന്നു

പ്രാർത്ഥന മൂലമുള്ള ദൈവസംസർഗ്ഗം അനുഭവപ്പെടാത്ത സകലമാനപേരും വെള്ളത്തിൽ നിന്നും കരയ്ക്കെറിയപ്പെട്ട മത്സ്യത്തിനു തുല്യരാകുന്നു. മനുഷ്യനിൽ ചുരുങ്ങിയപക്ഷം രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ ശരീരവും, ആത്മാവുമാകുന്നു. സൂക്ഷ്മജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മനുഷ്യനിൽ മറ്റു ഘടകങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു സമർത്ഥിക്കുന്നു; അതെന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ. വി. അഗസ്തീനോസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. "ശരീരത്തിന്റെ ജീവൻ ആത്മാവാകുന്നു. ആത്മാവിന്റെ ജീവൻ ദൈവമാകുന്നു." ആത്മാവിന്റെ ജീവൻ ദൈവമാകുന്നു എന്നു നാം പറയുന്നതിനു, ദൈവത്തിന്റെ കൃപ എന്നർത്ഥമാക്കാവുന്നതാണ്. ശാരീരികമായ നിലനിൽപ്പിനു ഭക്ഷണം അനുപേക്ഷണീയമായിരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ മനുഷ്യന്റെ സാക്ഷാത്തായ ജീവന്റെ നിലനിൽപ്പിനു കൃപ അഥവാ കൃപയിൻജീവിതം അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു. പ്രാർത്ഥന ശക്തിയാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ അവലംബവുമാകുന്നു.

"വിശ്വാസിയുടെ പ്രാർത്ഥന സ്വർഗ്ഗങ്ങളെ വെട്ടിത്തുറക്കുന്നു" എന്നൊരു പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (The prayer of the faithful breaketh open the Heavens) എന്ന് വി. പൗലോസ് തെസലോനിക്യരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു (1 തെസ. 5:18). അതിന്റെ അർത്ഥം യാതൊരു ജോലിയും ചെയ്യാതെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം എന്നല്ല. എന്നാലോ

സകലവും, പ്രാർത്ഥനയുടെ ആത്മാവിൽ ദൈവത്തിലുള്ള പൂർണ്ണ ആശ്രയത്തോടെ നിർവഹിക്കപ്പെടണം എന്നാണ്. പണ്ഡിതനും, മഹാകവിയുമായ ടെനിസൻ (Tenyson) പറയുന്നത്, "ഈ ലോകം സ്വപ്നം കാണുക കൂടെ ചെയ്യാത്ത മഹൽകാര്യങ്ങൾ പ്രാർത്ഥന മൂലം നിർവഹിക്കപ്പെടും എന്നാണ് (More things are wrought by prayer than this world dreams of).

6. മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളുടെ അവിഭാജ്യഘടകമാകുന്നു

നമ്മുടെ കർത്താവ് എപ്പോഴും മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയിൽ നിരതനായിരുന്നു. വി. യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം 17-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മഹത്തായ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന കാണുക: "പരിശുദ്ധ പിതാവേ! അവർ നമ്മെപ്പോലെ ഒന്നാകേണ്ടതിനു നീ എനിക്കു തന്നിരിക്കുന്ന നിന്റെ നാമത്തിൽ നീ അവരെ കാത്തുകൊള്ളണമെ" (വി. യോഹ. 17:11). ഇവർക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല ഇവരുടെ വചനത്താൽ എന്നിൽ വിശ്വസിപ്പാനിരിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടിയും ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു." (വി. യോഹ. 7:20). തന്റെ കുരിശിൽതറപ്പു വേളയിൽ കുരിശിന്മേൽ കിടന്നുകൊണ്ട് താൻ മദ്ധ്യസ്ഥത അണച്ചതു ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. "പിതാവേ! ഇവർ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നു അറിയായ്കയാൽ ഇവരോടു ക്ഷമിക്കേണമേ." താൻ തന്റെ പിതാവിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തിരുന്നു തന്റെ നിരന്തരമായ ബലിയർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ലോകത്തിനുവേണ്ടി മദ്ധ്യസ്ഥത അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുതയും ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. കാൽവറിയിൽ ഒരിക്കലായി പൂർണ്ണമാക്കപ്പെട്ട ബലിയാണു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിരന്തരമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബലി. ഈ സ്വർഗ്ഗീയബലിയുടെ പിൻതുടർച്ചയാണു വി. കുർബാന. ഓരോ കുർബാനയിലും നടക്കുന്നത് കാൽവറിയിലെ ബലിയുടെ ആവർത്തനമാണെന്നു പറയുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സഭാവിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതു ശരിയല്ല. ഒരിക്കലായി പൂർണ്ണമാക്കപ്പെട്ട കാൽവറിയിലെ ബലി ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അതാവർത്തിക്കപ്പെടാവുന്നതുമല്ല. ഈ ബലിയുടെ പിൻതുടർച്ചയും പ്രതിനിധീകരണ (representation) വുമാണ് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിരന്തരമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബലിയും മദ്ധ്യസ്ഥതയും. ഈ സ്വർഗ്ഗീയ ബലിയിൽ ഭൗമികരായ നാം ഭാഗഭാക്കുകളായിത്തീരുന്നതിനു നമ്മുടെ കർത്താവ് കല്പിച്ചുനിയമിച്ച മാർഗ്ഗമാണു വി. കുർബാനയാകുന്ന ബലി (It is not the repetition of the sacrifice once and forever offered on Calvary. But it is the continuation and the representation of the sacrifice that is perpetually being offered in Heaven and the Holy Qurbana which we offer on earth is the pledge there of for us believers to take part in this Heavenly sacrifice). ഇതിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രാർത്ഥനയോ, മദ്ധ്യസ്ഥതയോ ഇല്ല.

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് അനുപമേയമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടെന്നു മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒരെഴുത്തുകാരൻ പറയുന്നത് "ഒരു മനുഷ്യന്റെ മതവിശ്വാസത്തിന്റെ ആഴം അളക്കുന്നതിനുള്ള അളവുകോൽ അവന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയുടെ വ്യാപ്തിയാണ്" എന്നത്രേ (the depth of a man's religion is measured by the range of his intercession). മഹാകവി ടെനിസൻ മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യകതയെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പറയുന്നതാവിത്. "മനുഷ്യർ, തങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും, തങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്മാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നവർക്കുവേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, കോലാടുകളെയോ, പള്ളാടുകളേയോക്കാൾ അവർക്കു എന്തു വിശേഷതയാണുള്ളത്?" (what are men better than sheep or goat if they pray not for them and whom they call friends?).

7. മദ്ധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന പോലെതന്നെ സ്തോത്രപ്രാർത്ഥനയും അവശ്യം നിർവഹിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു

തന്റെ സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവ് താൻ മുഖാന്തിരം ലോകത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ള നിരവധി കാര്യങ്ങളെപ്രതി പിതാവിനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുകയും, തനിക്കു സ്തോത്രം സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതു നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ജീവിതത്തിലെ നിത്യപരിചയമായിരുന്നു. താൻ കല്പിക്കുന്നതാവിതു:- "ഞാൻ ഭൂമിയിൽ നിന്നെ മഹത്വപ്പെടുത്തി നീ എനിക്കു ചെയ്യുവാൻ തന്ന പ്രവൃത്തി തികച്ചിരിക്കുന്നു" (യോഹ. 17:4). "പിതാവേ നീ ഇതിനെ വിദ്വാന്മാരിൽ നിന്നും ജ്ഞാനികളിൽ നിന്നും മറച്ചിട്ട്, ശിശുക്കൾക്കും പൈതങ്ങൾക്കും വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ ഞാൻ നിന്നെ സ്തുതിക്കുന്നു." ഈ ഭാഗങ്ങൾ എല്ലാം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതു നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ സ്തോത്രപ്രാർത്ഥനകളെയാകുന്നു. ഇതുപോലെ നമ്മുടെ കർത്താവ് നമുക്കു നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സകല അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും നിത്യവും സ്തോത്രപ്രാർത്ഥന നടത്തേണ്ടതു നമ്മുടെ കർത്തവ്യവും, ധർമ്മവുമാകുന്നു. സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ പിതാവ് നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവും സൂക്ഷിപ്പുകാരനുമാകുന്നു. പുത്രൻതമ്പുരാൻ നമ്മുടെ രക്ഷിതാവും, വീണ്ടെടുപ്പുകാരനുമാകുന്നു. പരിശുദ്ധ റൂഹായായ ദൈവം നമ്മെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നവനും, നമുക്കു ജീവൻ നൽകുന്നവനുമാകുന്നു. ഇവയ്ക്കെല്ലാംവേണ്ടി ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്വാൻ നാം കടപ്പെട്ടവരത്രേ. അപ്പോസ്തോലികവും, കാതോലികവുമായ സഭയ്ക്കു നമ്മുടെ കർത്താവ് തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാലും അതിലെ അംഗങ്ങളായി നമ്മെ താൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നതിനാലും കൃപാമാർഗ്ഗങ്ങളായി വി. കൂദാശകളെ തന്റെ സഭയ്ക്കു താൻ ഭരമേൽപിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും ദൈവത്തെ നാം മഹത്വപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു. സഭയിലെ മേൽപട്ടക്കാരും പട്ടക്കാരും മുഖാന്തിരമായി നമ്മുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി അവരെ സഭയിലെ പരികർമ്മികളും, ഉപദേഷ്ടാക്കളുമായി ഉടയതമ്പുരാൻ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും തന്നെ നാം മഹത്വപ്പെടുത്തണം. അതുപോലെതന്നെ നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കളുടെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ള നിരവധി കാര്യങ്ങൾക്കും ദൈവത്തെ നാം മഹത്വപ്പെടുത്തണം. നമ്മുടെ ബുദ്ധിശക്തി, ആരോഗ്യം, വിദ്യാഭ്യാസം ഉത്തമരായ സഖികളുടെ കൂട്ടായ്മ, ആത്മീയവും ലൗകികവുമായി ദൈവം നമുക്കു നൽകുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾ, നൽവര

ങ്ങൾ ഇവയ്ക്കെല്ലാംവേണ്ടിയും ദൈവത്തെ നാം മഹത്വപ്പെടുത്തണം. നിത്യവും സ്തോത്രപ്രാർത്ഥന നിർവഹിക്കാതിരിക്കുന്നത് ഒരു വലിയ കൃത്യവിലോപമാകുന്നു. അതു നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരപൂർണ്ണത തന്നെയാകുന്നു.

പുണ്യവാനെന്നു പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു പോന്ന വില്യം ലോ (William Law) എന്ന മഹാൻ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. “സകല ഭാഗ്യങ്ങളും പൂർണ്ണതയും സമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞ വഴി ഏതെന്നു ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അവനോടു നീ പറയേണ്ടത്:- നിനക്കു നിന്റെ ആയുസ്സിൽ സംഭവിക്കുന്ന സകലത്തെപ്രതിയും ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുക, സ്തോത്രം ചെയ്യുക എന്ന ഒരു നിയമം നീ ഉണ്ടാക്കണം” (If any one would tell you the shortest way to all happiness and all perfection, he must tell you to make a rule to thank and praise God for everything that happens to you. - William Law, “Serious call”, chapt. XV). നിത്യവുമുള്ള നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ സ്തോത്രപ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് നാം പ്രധാനസ്ഥാനം കല്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി ഇതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും നാം നിങ്ങളോടു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

ഈ കോൺഫ്രൻസിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും, സന്തോഷപ്രദവും, അനുഗ്രഹസമ്പൂർണ്ണവുമായ സന്ദർഭത്തെ നാം ആശംസിക്കുന്നു. കോൺഫ്രൻസ് നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരം നിങ്ങൾക്ക് ഉല്ലാസപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. നിർദ്ദോഷങ്ങളായ വിനോദങ്ങൾ ഒരിക്കലും അപലപനീയമല്ല. എന്നാൽ അതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന കാര്യം നമ്മുടെ രക്ഷിതാവായ കർത്താവിനോടും, തന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭയോടും ഉള്ള നമ്മുടെ കടമയും, നിഷ്കളങ്കമായ ഭക്തിയും, സ്നേഹവും ആണെന്നുള്ള സംഗതി നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുത്. ലോകത്തിലേക്ക് ഏറ്റവും വലിയ സമ്പാദ്യം സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യം, I mean a real Christian Character, ആകുന്നു. നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരുടെയും, രഹസ്യവും, പരസ്യവുമായ ജീവിതത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ സമ്പാദ്യം ഇതായിരിക്കട്ടെ.

(1955 മെയ് 2-നു ബാലികാമഠത്തിൽ വച്ചു നടന്ന സിറിയൻ വിദ്യാർത്ഥിനി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ 33-ാം വാർഷിക സമ്മേളനത്തിലെ ആമുഖ പ്രസംഗം. മലങ്കരസഭ, പുസ്തകം 9, ലക്കം 8, 1955, പുറം 7-12)